

תת"ע 8703/10/20 - סלאימה סאלח נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8703-10-20 מדינת ישראל נ' סלאימה
תיק חיצוני: 60250785494

בפני	כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי
מבקש	סלאימה סאלח
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

בפניי בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר התייצבות המבקש בתאריך 9.11.2020.

המבקש קיבל דו"ח מסוג הזמנה לדין שמספרו 60250785494 המייחס לו עבירה של נהיגה במהירות העולה על המותר במקום בניגוד לתקנה 54(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 16.9.2020 באמצעות מכשיר מד מהירות לייזר (להלן: "הממל"ז").

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע לתאריך 9.11.2020.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו פסילה של 45 ימים, פסילה על תנאי של 3 חודשים למשך 3 שנים וקנס בסך 1,500 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי סבר שהדיון שנקבע בעניינו לתאריך 9.11.2020 יידחה, זאת לאור תקנות שעת חירום והסגר שהוטל במדינה וכי לא התקיימו באותה העת דיונים בבית המשפט. לטענתו, המתין לקבל מועד דיון חדש, אולם הופתע לגלות כי נידון בהיעדרו.

המבקש כפר במיוחס לו וטען כי בדו"ח קיימים כשלים ראייניים מהותיים. לטענתו, השוטר האוכף לא ציין האם דלת הניידת הייתה פתוחה או סגורה בעת ביצוע האכיפה; היכן מוקם מכשיר הממל"ז- על חלון הניידת או שמא על כתפו של השוטר; היכן היה השוטר האוכף עצמו- האם בתוך הניידת ואם כן האם היא הייתה מונעת, שכן רעד המנוע עלול ליצור סטייה בלזירת השוטר לעבר כלי רכב אחר; אין התייחסות באשר למצב התנועה בכביש; אי ציון בדו"ח כי הרכב הנוסף שהיה לפני רכב המבקש לא הפריע לקליטת המהירות; אי ציון מספר הנתיבים בכביש.

המבקש הוסיף וטען כי נפסל במסגרת החלטה מנהלית למשך 30 ימים. לטענתו, פסילה זו לא נוכחה מימי הפסילה

שהושתו עליו בגזר הדין שניתן בהיעדרו.

טענות המשיבה

המשיבה טענה מדובר בבקשה שהוגשה בשיהוי של 4 חודשים לאחר מתן פסק הדין, זאת ללא נימוק המצדיק את האיחור הניכר. לטענת המשיבה, טענת המבקש לפיה סבר כי הדיונים נדחו נטענה בעלמא ודינה להידחות.

דין והכרעה

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דיון בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגנות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא ייגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע, כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.2009 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדיון ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

ההזמנה לדיון נמסרה למבקש כדין והוא ידע על מועד הדיון שנקבע בעניינו.

טענתו של המבקש לפיה לא התייצב לדיון בשל כך שסבר כי מועד הדיון יידחה עקב מגפת הקורונה דינה להידחות.

בהתאם להלכה, שכחה של הדיון לבדה, אף אם אירעה בתום לב, אינה יכולה לעמוד לבדה כסיבה המצדיקה אי התייצבות לדיון שנקבע בעניינו של נאשם, כאשר דין דומה יחול גם באשר לטעות משרדית של עורך הדין המייצג אותו או

לגבי טעות הנובעת מחוסר תשומת לב של הנאשם עצמו (רע"פ 9142/01 **איטליא נ' מדינת ישראל** מיום 2.10.2003, ע"פ 4448/09 **קמר יעקב, עו"ד נ' מדינת ישראל** מיום 27.7.2009, רע"פ 3518/15 **אבטה מלקמו נ' מדינת ישראל** מיום 8.6.2015, רע"פ 9109/17 **מקסים סדובי נ' מדינת ישראל** מיום 19.12.2017).

המבקש לא פרט מה עשה על מנת לברר האם הדין בעניינו מתקיים ועל מה התבססה הנחתו השגויה כי הדין בעניינו בוטל או נדחה בשל מגיפת הקורונה. המבקש לא קיבל הודעה על דחיית הדין ומשלא ערך בירור בעניין קיומו של הדין, אותו ניתן לבצע בקלות מול מזכירות בית המשפט, אין לו אלא להלין על עצמו.

לפיכך, אני קובעת כי ההזמנה לדין הומצאה למבקש כדין וכי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו בדין.

חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דין יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

במקרה שבפניי כפר המבקש במיוחס לו וטען כי בדו"ח דן קיימים כשלים ראייתיים מהותיים.

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהור של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002), רע"פ 1773/04 **אלעזרה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004).

מעיון בדו"ח עולה כי מדובר בדו"ח מפורט בו תיאר השוטר כיצד הבחין בעבירה ואכף אותה. השוטר ציין בדו"ח כי מכשיר הממל"ז נבדק ונמצא תקין, כי מזג האוויר נאה ותאורת הדרך תקינה. השוטר כתב בדו"ח כי הפעיל את מכשיר הממל"ז מדלת הנהג בכביש 3 לדרום ועמד בשול מימין לכביש ביציאה ממחלף נווה שלום. השוטר הבחין ברכב הנע מכיוון צומת חטיבה 7 הנוסע בנתיב השמאלי וכי חזית הרכב נמדדה במהירות של 154 קמ"ש. השוטר כתב כי בעת המדידה נסע רכב נוסף בנתיב הימני מעט לפני הרכב הנמדד וכי פרט אליו לא היו רכבים נוספים בנתיב נסיעתו. השוטר כתב בדו"ח את אופן עצירת הרכב הנמדד תוך ציון כי שמר עמו על קשר עין עד לעצירתו. עוד ציין השוטר בדו"ח כי לצד הנהג ישבה נוסעת נוספת שלא הוזכרה בבקשתו של המבקש.

לאחר בחינת פעולות האכיפה שביצע השוטר האוכף המפורטות בדו"ח איני סבורה כי הכשלים הראיתיים להם טוען המבקש הינם כשלים מהותיים שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

יודגש כי טענות באשר לכשלים בדו"ח אינן מבססות חשש לעיוות דין (עפ"ת 24556-05-20 **פרי נ' מדינת ישראל** מיום 3.3.2021).

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ט אדר תשפ"א, 03 מרץ 2021, בהעדר
הצדדים.